

DE DAPPERHEIDSPROEF

CORIEN ORANJE

**DE
DAPPERHEIDS-
PROEF**

**ILLUSTRATIES
DAAN VAN OOSTENBRUGGE**

Ĵ/columbus

De dapperheidsproef
deel 1 in de serie De Bende van de Berenklaauw

Corien Oranje | corienoranje.nl

ISBN 978-90-8543-593-8
E-book ISBN 978-90-8543-598-3
NUR 282

Illustraties cover en binnenwerk: Daan van Oostenbrugge
Boekverzorging: Buitenspel, Meppel

De dapperheidsproef is een complete make-over van het
allereerste boek van Corien Oranje, *De misdaadmonsters*,
deel 1 in de serie Top Secret.

© 2025 UITGEVERIJ COLUMBUS - LEEUWARDEN
Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Columbus is onderdeel van Jongbloed Christelijke Media.

www.jongbloedmedia.nl

INHOUD

1	Wortelkop.....	7
2	Arme Claudia.....	14
3	Paniek in het opslaghek.....	19
4	Halve worm.....	23
5	Wat zijn dit voor grappen!.....	27
6	Van wie zijn die benen?!.....	32
7	Heel jammer dit.....	38
8	Mond open!.....	44
9	Rovershol.....	52
10	Slim, Tim!.....	58
11	Pitbull.....	63
12	Als dalmatiër zag je er beter uit.....	70
13	Pannenkoeken.....	76
14	Geheime code.....	80
15	Ik ben de enige met een broer die wormen eet!.....	88
16	Van de pot gerukt.....	92
17	Losgeld.....	99
18	Zoek!.....	104
19	Wraak!.....	110
	Nawoord.....	117
	Geheimchrift.....	119

1 WORTELKOP

Wat is het ONTZETTEND warm in de klas. Veel te warm voor een lentedag in mei. Het is weer om buiten te spelen, om boomhutten te bouwen. Om in een roeiboot naar het eilandje in de Hoornse Plas te varen en piraten te verslaan. Geen weer om binnen te zitten en stomme toetsen te maken.

Nathan kijkt naar de klok naast het digibord. Doet ie het eigenlijk wel? Het lijkt wel of de wijzers stilstaan. Duurt het echt nog vier uur voordat de bel gaat? Kindermishandeling, dat is het. Er zou een wet moeten zijn die kinderen verbiedt om naar school te gaan als het buiten warmer is dan twintig graden. Meester Hidde heeft nergens last van natuurlijk. Die ziet er in zijn T-shirt en korte broek uit alsof hij op vakantie is. Hij zit onderuitgezakt achter zijn tafel, een groot glas limonade in zijn hand. 'Gaat ie lekker, jongens?' roept hij. 'Nog een kwartier. Ik herhaal: nog VIJFTIEN minuten.'

Nathan buigt zich met een diepe zucht weer over zijn werkblad.

De directeur is jarig. Hij wil trakteren op heerlijke snickertjes. In elke zak zitten er 13, en er zitten 153 kinderen op school. Hoeveel zakken moet de directeur kopen?

De vader van Amy-Lynn doet een dutje op de bank. Hij slaapt om 13:53 uur en wordt om 14:42 uur wakker. Hoelang heeft de vader van Amy-Lynn geslapen?

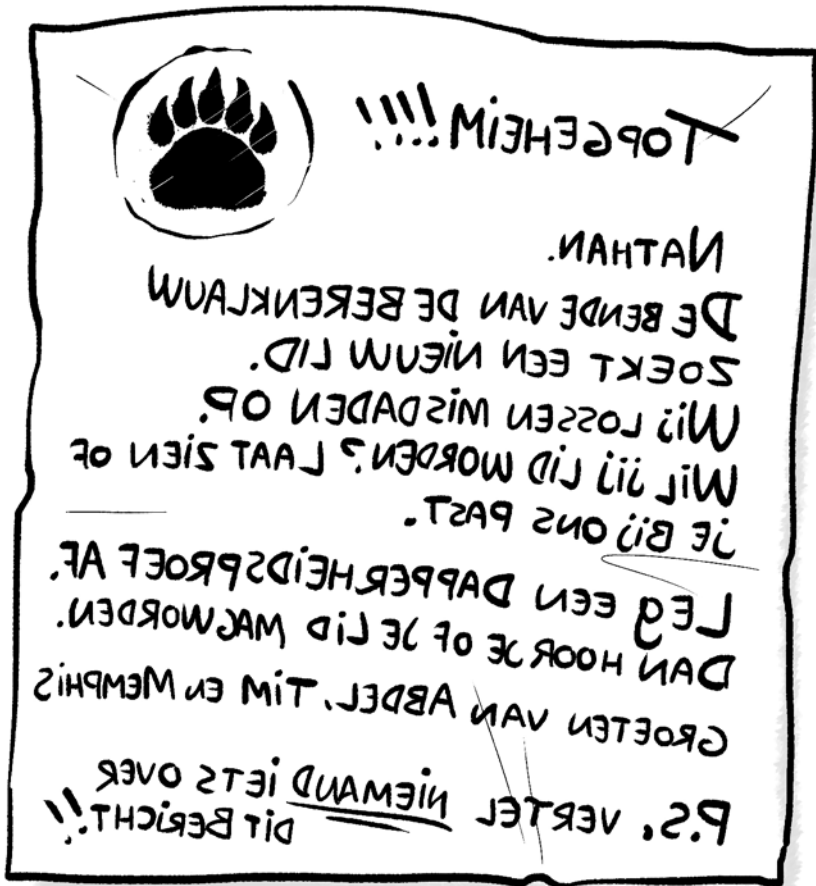
Haha. Een directeur die de hele school op snickertjes trakteert? Dat gaat echt nooit gebeuren. Nathan grinnikt als hij denkt aan meester Hakker, de directeur van De Driemaster. De meester die zo hard kan schreeuwen dat de verf van de deuren springt en dat de kleuters ervan beginnen te huilen. De meester die nooit wat lekkers aanneemt als er iemand jarig is. Meester Hakker zou nooit van zijn leven op snickers trakteren. Hij zou iets supergezonds meenemen, zoals bleekselderij of stukken rauwe bloemkool.

En die vader van Amy-Lynn, wat is dat voor rare man dat hij zo maar 's middags dutjes doet! Hoeft hij niet te werken? Of werkt hij 's nachts? Misschien is hij wel inbreker. Dan moet hij overdag natuurlijk slapen.

Ineens valt er iets uit de lucht op Nathans tafel. Een propje papier. Nathan kijkt snel naar meester Hidde, maar die is aan het nakijken en heeft niks door. Hij vouwt het propje open, en ziet in de linker bovenhoek een inktzwarte afdruk. Een pootafdruk met vijf scherpe klauwen. Nathans hart slaat een slag over. Dit is het teken van de Bende van de Berenklauw. Maar wat staat eronder?

Nathan knijpt zijn ogen tot spleetjes. Hij houdt het briefje ondersteboven. Maar hij kan het nog steeds niet lezen. Of – wacht even... Hij rekt zich uit en kijkt zo onopvallend mogelijk om zich heen. Als hij ziet dat niemand op hem let, loopt hij naar de deur en draait het kaartje van de jongens-wc's om. En dan glipt hij de deur van de klas uit, de gang in. Even later houdt hij het briefje voor de spiegel boven het fonteintje.

Er trekt een grijns over zijn gezicht als hij leest wat er staat. Wow! Hij mag lid worden van de Bende van de Berenklauw?! Dat is geweldig! Zijn beste vriend Memphis is een paar weken

geleden al lid geworden van de spionnenclub. Nathan probeerde echt blij voor hem te zijn, maar dat lukte niet zo goed. Waarom Memphis wel en hij niet? Hij zou zo graag lid worden. Want hij wil niets liever dan politieman worden. Of detective. Of spion. Boeven schaduwen. Verdachte auto's aanhouden. Misda- den oplossen. Oude vrouwtjes redden. En nu krijgt hij eindelijk de kans! Maar wacht. Dan moet hij dus eerst een dapperheids- proef doen. Wat zou dat voor proef zijn? Hebben ze iets voor hem bedacht of moet hij zelf iets bedenken?

Ineens hoort hij voetstappen op de gang. Snel glipt hij het linker wc-hokje binnen en draait de deur op slot. Hij scheurt het briefje in stukjes en gooit die in de wc. Naast zich hoort hij iemand het andere hokje binnengaan. Gauw trekt hij door. Net op tijd, want precies op dat moment hoort hij geklop tegen de wand. 'Hé wortelkop! Gaat ie lekker?' Neeee. Dat is Jan-Henk, de grootste pestkop van de klas. Wat doet die hier? Er mag van meester maar één persoon tegelijk naar de wc, dus hij mag hier helemaal niet zijn.

Een krakend geluid. Een bonk. Het volgende moment ziet Nathan het hoofd van Jan-Henk boven de wand van de wc uitkomen. 'Wat doe je daar?' informeert hij met een vals lachje.

Nathan klimt op de wc-bril zodat hij Jan-Henk kan aankijken. 'Is dat nou niet moeilijk, plassen vanaf zo'n grote hoogte?' vraagt hij. 'Superknap zeg. Ik zou het niet kunnen. O wacht, jij bent de gene die altijd over de bril piest!'

Het gezicht van Jan-Henk loopt rood aan. Zijn ogen worden nog kleiner dan normaal. 'Je dacht dat niemand het zag, hè? Dat spiekbriefje. Maar ik zag het wel. Ik ga het tegen meester zeggen.'

Nathan steekt zijn handen in de lucht. 'Ik heb helemaal geen spiekbriefje.'

Jan-Henk begint hard te lachen. 'En wat is dat dan?' roept hij, terwijl hij naar de wc wijst. Nathan slikt als hij naar beneden kijkt. Hij had toch doorgetrokken? Maar de snippers papier drijven nog gewoon boven in de pot. Wat een stomme wc. Elke drol, hoe groot ook, spoelt hij weg, maar die paar snippers kan hij niet aan?! Belachelijk. Had hij die snippers maar in zijn mond gestopt en doorgeslikt. Dat zou een echte spion gedaan hebben. Dit was geen spiekbriefje, wil hij zeggen. Maar hij zegt het niet. Laat Jan-Henk maar denken wat hij wil. Dit briefje is top secret.

Nathan hoort een plof als Jan-Henk op de grond springt. Mooi zo. Hij vertrekt. Maar het volgende moment ziet hij twee grote schoenen onder de deur uit komen, en hij hoort hard gebonk. De wc-deur rammelt. 'Doe open! Ik ga het tegen meester zeggen!' En dan klinkt de boze stem van meester Hidde. 'Hé. Wat is hier aan de hand!

Wat doe jij hier, Jan-Henk? Eén persoon tegelijk naar de wc. Je weet wat de afspraak is.'

'Ja, maar meester ...' begint Jan-Henk. 'Ik zag dat Nathan ...'

'Kan me niet schelen', zegt meester. 'Ik hoef het niet te horen. Naar de klas. En Nathan, opschieten.'

'Ja meester!' roept Nathan. 'Ik kom eraan!' Hij trekt snel nog een keer door, en ziet hoe de snippers nu voor het grootste deel weggespoeld worden. Nog heel even wachten. Nog een laatste keer doortrekken. Eindelijk. De snippers zijn verdwenen.

Nathan loopt terug naar de klas, gaat zitten en buigt zich over zijn toets alsof er niets gebeurd is. Maar hij kan zich niet concentreren. Zijn gedachten schieten alle kanten op. Het briefje. De uitnodiging. De toelatingsproef. En Jan-Henk. Jan-Henk die aan meester wil vertellen dat hij gespiekt heeft.

'Nog vijf minuten', zegt meester.

Nathan schrikt. Nog maar vijf minuten! Als hij niet heel hard doorwerkt, krijgt hij zijn sommen niet eens af. Vreemd dat de tijd eerst zo langzaam ging en nu ineens zo vlug. 'Pennen neer!' roept meester even later. 'Memphis, jij mag de blaadjes ophalen.' Memphis komt langs, pakt Nathans blaadje aan en geeft hem nauwelijks zichtbaar een knipoog. Nathan kijkt onbewogen terug. Een goede detective laat niets merken.

‘Pannakooi!’ roept Abdel. ‘Nathan, wij samen tegen Tim en Memphis, oké?’

Nathan knikt en rent achter Abdel aan naar de pannakooi aan de rand van het plein. Maar dan ineens voelt hij een harde duw in zijn rug. Hij struikelt en valt met zijn handen en knieën hard op de tegels. ‘Au!’ zegt hij, terwijl hij overeind krabbelt. Hij kijkt recht in de ogen van Jan-Henk en zijn vriend Armani, die grijnzend voor hem staan.

‘Dus wortelkop had een spiekbriefje nodig’, zegt Jan-Henk, terwijl hij zijn armen over elkaar doet.

‘Hoezo had wortelkop een spiekbriefje nodig?’ zegt Armani verbaasd. ‘Wortelkop haalt toch altijd van die hoge cijfers? Omdat ie zo slim is? O, wacht even! Nu snap ik het! Wortelkop is helemaal niet slim! Hij gebruikt gewoon spiekbriefjes! Oeps, sorry, wortelkop! Bloed aan je knie? Je bent ook zo onhandig!’

Armani geeft zo’n harde duw dat hij bijna weer op de grond valt. Nathan recht zijn rug. ‘Wat moeten jullie van me?’ zegt hij boos. ‘We willen dat jij ons vertelt wat er op dat briefje van jou stond’, zegt Jan-Henk. ‘Om mee te beginnen. Kijk, wij zijn zo aardig dat we niet meteen naar meester lopen om te vertellen wat je gedaan hebt. We verlinken je niet.’

‘Nog niet’, zegt Armani dreigend. Hij staat zo dichtbij dat Nathan zijn pindakaasadem kan ruiken. ‘Maar dan moet je wel iets voor ons doen. Wij willen morgen vijf snickers en vijf marsen.’

Nathans linker knie steekt. Zijn handen prikken. Maar hij laat er niks van merken. Snickers? Marsen? ‘Ik dacht het niet’, zegt hij. ‘Jij dacht van niet ...’ herhaalt Armani langzaam.

‘Jaaaa!’ zegt Nathan, en hij steekt zijn beide duimen op. ‘Heel goed! Jij bent geslaagd voor de gehoortest! Je oren doen het supergoed! Lekker man.’

Armani balt zijn vuisten als een bokser, en hij lijkt op het punt te staan om Nathan een linkse directe te geven als Abdel, Tim en Memphis aan komen rennen. 'Nathan. Waar blijf je nou!' roept Abdel. 'Huh? Wat heb jij nou met je knie?'

Nathan haalt zijn schouders op. 'Ik ben gestruikeld. Ongelukje. Armani en Jan-Henk wilden net even naar binnen om pleisters te halen, echt zo aardig. Maar ik zei dat het niet nodig was. Ik heb wel een zakdoek.'

'Wat was er aan de hand?' vraagt Memphis, als ze even later met z'n vieren in de pannakooi staan. 'Heb je met Armani gevochten?'

'Nee, hij heeft me omvergelopen.' Nathan spuugt op zijn zakdoek en wrijft het bloed van zijn knie. 'Expres. Ze hadden gezien dat ik dat briefje kreeg. Daarom ging Jan-Henk mij achterna toen ik naar de wc ging. Maar ze weten verder niks. Ze denken dat het een spiekbriefje was.'

'Oké', zegt Abdel. 'Waar heb je het?'

'Versnipperd en door de wc gespoeld', antwoordt Nathan, terwijl hij met de vieze zakdoek over zijn handpalmen wrijft.

'Top.'

'Ik zei toch dat we hem erbij moesten vragen', zegt Memphis.

'Hij is er nog niet hè', zegt Tim streng. 'Hij moet wel de dapperheidsproef doen.'

Memphis grijnst. 'Komt goed. Ik weet zeker dat hij iets heel goeds gaat verzinnen.'

2 ARME CLAUDIA

Nathan fietst na schooltijd in zijn eentje naar de kringloopwinkel waar zijn moeder werkt. Die dapperheidsproef. Hij heeft het er net nog even met Memphis over gehad, en Memphis zei dat hij zelf iets mocht verzinnen. 'Ik heb toen een muis in de jas van meester Hakker gestopt', vertelde hij. 'O ja?' vroeg Nathan. 'Wanneer was dat dan?' Hij geloofde er helemaal niks van.

'Bij de maandviering', zei Memphis. 'Toen we allemaal in de gymzaal zaten. Ik ben achter meester Hakker gaan zitten, en ik heb de muis in de zak van zijn jasje gestopt.'

'Een levende muis?'

'Nee, hij was al wel dood. Onze poes had hem binnengebracht, en toen heb ik hem meegenomen.'

'En wat vond meester Hakker ervan?'

'Dat weet ik niet. Ik weet niet wanneer hij het ontdekt heeft. Misschien heeft hij het wel niet ontdekt. Dan zit die muis nog steeds in zijn jaszak.' Memphis grijnsde. 'Zal wel stinken.'

Nathan zucht. Hoe verzint hij iets dat net zo cool is als wat Memphis gedaan heeft? Iets waaraan de Bende van de Berenklaauw kan zien dat hij ook dapper genoeg is? Als hij zijn fiets voor de winkel neerzet heeft hij nog steeds geen idee. Hij duwt de deur open en wordt bijna onder de voet gelopen door een grote Belgische herder. De hond springt enthousiast blaffend tegen hem op, alsof hij Nathan voor het eerst in jaren weer

tegenkomt. Nathan klopt hem op zijn rug. 'Jaro!' roept hij boven het geblaf uit. 'Doe effe normaal, joh!'

'Ha Nathan!' roept mama van achter uit de winkel. Ze is kleding aan het sorteren. 'Hoe was het op school? Haal maar even wat te drinken uit de koelkast, ik kom er zo aan.'

Nathan kent de weg. Hij komt hier bijna elke dag, sinds zijn moeder de winkel vijf jaar geleden is gestart. Hij loopt naar het kleine keukentje achter de kassa, opent de koelkast en haalt er een fles sinas uit. Hij draait de dop eraf en zet de fles aan zijn lippen.

'Heeee!' klinkt een bekende stem. 'Dat mag niet.'

Nathan zucht. Wat doet Lisa hier? Zijn zus is echt zo ontzettend irritant. Er zou een verbod moeten zijn op bemoeizuchtige zussen. Hij neemt nog een slok, draait de dop weer op de fles en zet hem terug in de koelkast.

'Echt', moppert Lisa. 'Dat is zo goor.'

'Helemaal niet', zegt Nathan. 'Het is handig. Het scheelt weer afwas als je niet uit een glas drinkt.'

'Wie kan mij heel even helpen met Claudia?' hijgt mama. Ze komt langs met een enorme damespop, die alleen een zwarte legging draagt.

'Waar moet ie heen?' vraagt Nathan.

'Ze moet naar buiten', zegt mama. 'Naar de container.'

'Wat!' zegt Lisa. 'Je gooit die arme Claudia toch niet weg? Dat is zielig.'

Mama zet de pop naast zich neer en houdt haar met één hand vast zodat ze niet omvalt. 'Die arme Claudia gaat eraan', zegt ze. 'Ik ben er helemaal klaar mee.' Op dat moment valt Claudia's rechterarm op de grond. 'Kijk nou! Dit gebeurt dus elke dag. Het is heel jammer, maar ze is gewoon versleten. Die benen vallen er ook steeds uit.'

